

CREDINȚĂ

*Anul omagial al unității de credință și de neam și
Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918*

Revistă de credință - Învierea Domnului 2018 - Anul XXIV - Nr. 1 (51)

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PENTRU EUROPA OCCIDENTALĂ ȘI MERIDIONALĂ •
PROTOPOPIATUL ELVEȚIEI • PUBLICAȚIA PAROHILOR « SF. IOAN-BOTEZĂTORUL » GENEVA ȘI
« TUTUROR SFÎNȚILOR ROMÂNI » LAUSANNE

Adresa Redacției: Eglise Orthodoxe Roumaine de Suisse, C.P. 6553 CH – 1211 GENEVE-6.
Tel. +41(0)227004918, E-mail: bisericar@gmail.com, www.biserica.ch
Responsabil de redacție: Părintele Adrian Diaconu

CREDINȚA

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit IOSIF
al Europei Occidentale și Meridionale

CUPRINSUL REVISTEI:

PROGRAMUL SLUJBELOR	Săptămâna Patimilor și Sfintele Paști 2018	1
CUVÂNTUL MITROPOLITULUI	Scrisoarea pastorală a Ips. Mitropolit Iosif la Sf. Paști	2
EDITORIAL	Osana ! Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului	4
CALEA SPRE ÎNVIERE	Postul duhovnicesc – descoperirea luminii interioare	6
	Souffre avec ma souffrance	10
LUCRAREA BISERICII ÎN SOCIETATE	Lucrarea social-caritabilă a Bisericii	12
	Activități social-caritative ale parohiei în 2017	14
ANIVERSĂRI	Mărturii la Aniversarea a 20 de ani de slujire arhierescă a Ips. Părinte Mitropolit Iosif (Paris – 15 martie 1998)	16
	Album fotografic al vizitelor pastorale ale Ips. Mitropolit Iosif la Geneva și la Lausanne (1998-2018)	19
PAROLES POUR L'ÂME	Mgr. Joseph : Le mystère de l'autre ; De la jalousie	23
RUBRICA MICUȚULUI CREȘȚIN	Blidul de lemn; Tabăra de vară pentru copii (11-15 iul.)	24
RUBRICA TINERILOR	Tinerii în comuniunea Bisericii	26
	Răspuns la întrebările tinerilor – despre dragoste	31
PAROLES POUR L'ÂME	Le mystère de l'autre ; Le mystère de la résurrection	32
CENTENARUL MARII UNIRI	Contribuția Bisericii noastre strămoșești la actul Marii Uniri de la 1 dec. 1918	33
	Avem o țară! Poezie de Radu Gyr	37
L'ORTHODOXIE VAUDOISE	Vers une reconnaissance de l'Eglise orthodoxe dans le canton de Vaud (Jean Louis Chancerel)	38
ANUNȚURI	Vă așteptăm pe noua pagină de facebook a parohiei!	40
COPERTA III	Imagini de la activități ale parohiei în decembrie 2017	

*La editarea acestui număr au colaborat: pr. Adrian - numerizarea textelor, alegerea pozelor și premachetarea revistei;
Cătălin Grăjdieru - prelucrarea pozelor; Lucian Florea - machetarea revistei; tipar: BestPrint - București.*

PROGRAMUL SLUJBELOR – SFINTELE PAȘTI 2018

La Geneva

Biserica: Av. Eugène-Lance 2,
Grand-Lancy/Geneva

Slujba Învierii

Sâmbătă 7 aprilie, ora 22:00.

Duminică 8 apr. ora 11:30 Sf. Liturghie
urmată de sl. vecerniei (a doua Înviere).

Slujbele în Săptămâna Mare

Joi 5 apr. la 18h, Denia celor 12 Evangh.

Vineri 6 apr. 18h30, scoaterea Sf. Epitaf
și program de spovedit;

Vineri 6 apr. 20h30 Prohodul Domnului
urmat de ocolirea bisericii.

Sâmbătă 7 apr. la 10:00 program de
spovedit - **copii și adulți.**

Slujbele duminicale

Se oficiază în fiecare **1a și a 3a duminică**
din lună, între 9h45 și 12h00 (în 1a dum.
oficiază pr. Adrian, iar în a 3a pr. Florin).
După fiecare slujbă se servește o cafea.

Sâmbătă seara

În Postul Paștelui și în Postul Crăciunului,
în ajunul slujbelor duminicale, la 18h30
se oficiază *slujba vecerniei*, urmată de
o cateheză. Înainte de slujba vecerniei
preotul spovedește.

Catehism pentru copii

În fiecare 1a și a 3a duminică din lună,
după împărțășit, copiii sunt așteptați la
lecția de catehism ș.a. activități practice.

La Lausanne

Biserica: Av. de la Harpe 2A,
Cripta Templul Montriond

Slujba Învierii

Sâmbătă 7 aprilie, ora 24:00.

Duminică 8 apr. la 17h30 a doua Înviere.
Luni 9 și Vineri 13, la 10h, Sf. Liturghie.

Slujbele în Săptămâna Mare

Miercuri 4 apr, 18h00, Taina Sf. Maslu

Joi 5 apr. la 10h, Sf. Liturghie;
la 18h Denia celor 12 Evanghelii.

Vineri 6 apr. la 18h Prohodul Domnului
(Sf. Epitaf se scoate de la ora 15:00).

Program de spovedit în Săpt. Mare:
miercuri, joi și vineri de la 17h.

Slujbele duminicale

În fiecare duminică și sărbătoare din
cursul săptămânii, între 9h45 și 12h00 (în
1a dum. oficiază pr. Florin, iar în celelalte
duminici oficiază pr. Adrian).

Vineri seara

În fiecare vineri la 18h30 se oficiază *slujba*
vecerniei urmată de *o cateheză*.
Înainte de slujba vecerniei preotul
spovedește. Slujba vecerniei nu se oficiază
în vacanța de vară - iulie și august.

Catehism pentru copii

În fiecare duminică din lună, după
împărțășit, copiii sunt așteptați la lecția de
catehism ș.a. activități practice.

TABĂRA DE VARĂ PENTRU COPII: CRET-BERARD/VD 11-15 IULIE 2018

Anul acesta am rezervat din nou Pavilionul de la Crêt-Bérard, Puidoux/VD, în prima săpt. de vacanță
(11 - 15 iulie 2018). Părinții sunt rugați să ne anunțe cât mai curând posibil (printr-un mail) dacă doresc
să-și înscrie copilul/copiii în tabăra din acest an (copii cu vârsta între 7 și 15 ani). Prețul va fi aproximativ
aceleși ca și în anii precedenți, 250.- Frs de copil pt. tot sejurul (totul inclus, în afară de transport).
Înscrieri la pr. Adrian Diaconu diaconu.adrian@gmail.com, tel. 022 700 49 18. Vă mulțumim !

✠ CUVÂNTUL MITROPOLITULUI ✠

PASTORALA IPS. PĂRINTE MITROPOLIT IOSIF LA SĂRBĂTOAREA SFINTELOR PAȘTI

Prea iubiiți Părinți, Frați și surori în Domnul, Hristos a înviat!

Precum în cea dintâi zi a creației când a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” și a fost lumină (Fc 1, 2), astăzi strălucește cu adevărat Lumina cea pururea fiitoare, fără de sfârșit, dar de data aceasta Dumnezeu-Omul Însuși este Lumina, pe care o primim simbolic în noaptea Învierii și o dăm la rândul nostru și celor din jur.

Cel care, prin Învierea Sa, ne este temelia credinței noastre, ne dăruiește astăzi o viață nouă în Lumina Învierii Lui, se dăruiește pe Sine Însuși ca Lumină a vieții noastre și ca Viață a vieții noastre. Căci acesta este sensul jertfei Domnului Hristos pe Cruce care duce la Învierea Sa: o nouă viață, plină de Viața care nu se mai termină prin moarte, ci prin Paște, prin trecere la cele desăvârșite și nesfârșite.(...)

Lumina Învierii din mormântul devenit Cer ne arată Viața, un nou început pe care îl pune Dumnezeu pentru noi și lumea întreagă, prin Noul Adam, Cel desăvârșit. Putem spune că este începutul din nou al lumii. De aceea citim Evanghelia afară, înaintea porților bisericii, în care apoi intrăm ca

într-un nou rai, cetatea păcii, Ierusalimul cel de sus care ne așteaptă.

Prin pomul Crucii din care Îl primim pe Fructul vieții, care este Hristos, viața noastră capătă un alt sens, cel al Vieții Lui. Iar prin Mormântul plin de lumina Învierii, însă rămas gol de Cel ce este pretutindeni, vedem împlinirea vieții

noastre în veșnicie prin viața Celui-
Veșnic-Viu.

Odată cu ieșirea din mormânt a Domnului Iisus Hristos altă lumină și alte sensuri ale vieții și ale lumii ies odată cu El, tâlcuite în iubirea Lui jertfelnică tămăduitoare sau dătătoare de viață și biruitoare a morții și suferinței cauzate de moartea care se apropie de noi. Ea, iubirea lui Hristos, care descoperă iubirea Părintelui Ceresc, aduce nouă și lumii lumina dumnezeiască și viața cea după adevăr (In. 3, 16).

Înțelegem că moartea absurdă căreia nu-i găsim sensul își găsește sfârșitul ei din moartea pe Cruce a lui Hristos și că « Învierea este adevăratul început al lumii », că este o refacere

a lumii, o « creare din nou a omului și a lumii ». Am putea spune : « un nou proiect al lumii, al omului, prin Crucea, Moartea și Învierea Domnului nostru Iisus Hristos ».

« Domnul se zice lumină, viață, înviere și adevăr. Lumină, ca cel ce dă strălucire sufletelor, alungă întunericul neștiinței, luminează mintea spre înțelegerea lucrurilor tainice văzute doar de cei curați cu inima ; viață, ca cel ce dă sufletelor ce iubesc pe Domnul puterea de a se mișca spre cele dumnezeiești ; înviere, ca cel ce ridică mintea din alipirea moartă de cele materiale, curățind-o de toată stricăciunea și amorțirea ; adevăr, ca cel ce dăruiește celor vrednici deprinderea neschimbăcioasă a celor bune. » (Sf. Maxim Mărturisitorul).

Iubiți frați și surori în Domnul,

La moartea lui Lazăr, prietenul Său, Îl vedem pe Mântuitorul mai cu adevărat Om – în lacrimi, plângând pentru prietenul Său și familia lui suferindă. Însă tot atunci Îl vedem și Îl înțelegem mai cu adevărat Dumnezeu – înviindu-l din morți pe Lazăr cel mort de patru zile, greu mirositor din cauza descompunerii trupului său. Însuși Dumnezeu devine Omul durerii, pentru a stăpâni și elibera de durere și suferințe luându-le asupra-Și ; devine Omul lacrimilor, pentru a șterge lacrimile noastre aducând bucuria biruinței asupra fricii de moarte și singurătate; devine Omul batjocurii, pentru a înlătura batjocura noastră; devine Omul muritor, pentru a înlătura și a strica moartea

noastră ca Dumnezeu adevărat !

Ziua Învierii ne găsește și pe noi, ca și pe Lazăr, poate morți nu trupește ca el, dar sufletește, cu mirosul cel greu al păcatului în sufletele și trupurile noastre, dar să îndrăznim, iertarea și vindecarea au izvorât din Mormântul lui Hristos (.)

Multe vești rele primim zi de zi din toată lumea și ne cuprinde deznădejdea pentru viața noastră sau a copiilor noștri, dar să îndrăznim să credem că numai în Hristos este scăparea noastră și să punem la inimă cuvintele Domnului, “*îndrăzniți, Eu am biruit lumea*”.

Ziua Învierii ne găsește pe aceste meleaguri, departe de locurile în care ne-am născut mulți dintre noi, însă ne încredințează că viața noastră nu rămâne a stricăciunii acestui pământ, al nostru prin naștere sau prin adopțiune, ci ne deschide poarta unui alt pământ, cel al Cerului, promis de Dumnezeu Tatăl prin Adam cel Nou, Domnul Iisus Hristos.

« El este sufletului ceea ce este temelia pentru casă, seva pentru plantă, capul pentru trup, drumul pentru călător, locuitorul pentru casă. Prin El singur trăim, avem, moștenim. El singur îi dă vieții noastre prezente meritul, iar vieții viitoare slava și fericirea » (Sf. Ioan Gura de Aur). *Hristos a Înviat !*

Al vostru către Hristos Domnul rugător și de tot binele doritor,

† **Mitropolitul Iosif**

(Paris, Sf.Paști 2017)

EDITORIAL

Osana ! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului !

(Ioan 12,13)

Temele mai importante pe care le vom trata în acest număr pascal sunt : Bucuria Învierii Domnului; Aniversarea a 20 de ani de arhipăstorie a Ips. Părinte Mitropolit Iosif; Centenarul Marii Uniri; Rubrica dedicată tinerilor ș.a.

Ne mai despart doar câteva zile de marea sărbătoare a Învierii Domnului sau Sfintele Paști, care înseamnă biruința lui Hristos asupra păcatului, asupra iadului și asupra morții, dar și sărbătoarea vieții veșnice, a luminii și a bucuriei celei veșnice în iubirea Preasfintei Treimi.

Cu o săptămână înaintea Sfintelor Paști, mai precis în Duminica Floriilor, Biserica comemorează evenimentul Intrării triumfale a Domnului în Ierusalim (Ioan 12, 1-18).

Îndreptându-Se spre patima Sa, venind din Betania de la casa lui Lazăr pe care-l înviase din morți, Mântuitorului Hristos intră în cetatea sfântă a Ierusalimului unde este primit triumfal de mulțimea iudeilor, dornică de a-L glorifica pentru minunile Sale, și în special pentru învierea lui Lazăr.

Destinația Sa nu era însă un loc oarecare din cetate, ci însăși inima acesteia, locul ei cel mai sfânt, Templul lui Iahve din Ierusalim.

Semnificațiile duhovnicești ale acestui eveniment sunt multiple.

Ierusalimul reprezintă aici însăși viața noastră, iar Templul reprezintă inima sau sufletul nostru, centrul existenței și al ființei umane. În acest loc se centralizează toate trăirile, bucuriile și tristețile, reușitele și încercările, păcatele și virtuțile, întunericul și luminile vieții noastre.

În acest loc sfânt, nici noi înșine nu putem intra oricum și oricând, ci numai împreună cu Hristos, și aceasta doar în stare de jertfă și de profundă smerenie.

Așadar, pentru a ne elibera din toate acestea și a ne acompaña în moartea și în învierea noastră, Iisus vrea să intre astăzi – aici și acum – în viața și mai ales în sufletele noastre. El pentru aceasta S-a întrupat, S-a jertfit, a murit și a înviat, *”pentru ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină”* (1 Tim. 2, 4).

Nu este de ajuns însă ca El să vrea să intre în inima noastră, trebuie ca și noi să vrem să-L primim și să-i deschidem ușa sufletului: *”Iată Eu stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el și voi cina cu el și el împreună cu Mine”* (Apoc. 3, 20).

Este bine știut că Dumnezeu nu ne poate obliga și nici nu ne poate mântui fără voia noastră. Modelul primirii lui Iisus în suflet ni-l dau chiar pruncii

iudeilor care, așa cum ne relatează evanghelia acestei duminici, *L-au primit ca pe un Împărat*.

Ce înseamnă să-L primesc și eu pe Mântuitorul Hristos ca pe un Împărat în inima mea? Înseamnă să-I pun la picioare întreaga mea ființă - să-L las să intre liber în conștiința mea, în gândurile, în cugetele, în vorbele, în atitudinile, și în faptele mele – altfel spus, să-L las să se intronizeze cu dumnezeirea și cu iubirea Sa nemărginită în sufletul meu.

El intră în Ierusalim călare pe mînzul asinei, simbol al smereniei, al răbdării, al blîndeții și al păcii interioare. În momentul în care Fiul lui Dumnezeu va împărăți cu aceste virtuți în sufletul meu voi iradia și eu – în familie, în biserică și în societate – blîndețe, smerenie, răbdare și pace.

Ramurile de palmier și cele de măslin, cu care a fost întâmpinat Iisus la intrarea Sa în Ierusalim, sunt simboluri ale victoriei asupra păcatelor, ale împăcării și ale păcii interioare, de care trebuie să mă fac vrednic și eu.

Îmbrăcămințile *aruncate la picioarele lui Iisus* de către mulțime reprezintă orgoliul, mândria și tot ceea ce vreau să mă diferențiez făcându-mă superior celorlalți, de care trebuie să-mi eliberez definitiv mentalul și sufletul aruncându-le – prin pocăință și spovedanie – la picioarele Domnului.

Atunci când Îl voi primi cu adevărat pe Hristos în sufletul meu vom simți nevoia să strig și eu, ca și pruncii iudeilor : ”*Osana (măntuiește-ne acum)!*”

Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului !” (Ioan 12, 13).

Acest strigăt va fi dovada pocăinței și a întoarcerii mele de la o viață egocentrică la una hristocentrică, adică de la întunericul egoismului și al izolării, la lumina părtășiei și a comuniunii cu Dumnezeu prin semenii mei.

Către această conștiință și convertire interioară mă cheamă astăzi Hristos, în săptămâna Patimilor, a Jertfei, a Morții și a Învierii Sale, o conștiință a pocăinței fără de care nu voi putea muri și învia împreună cu El. Numai primindu-L în interiorul propriei mele ființe, și compătîmind realmente cu El, va compătîmi și El cu mine în tot restul vieții mele.

Iată de ce, în aceste zile de lumină, de pace și de bucurie, primite de la Hristos-Domnul, suntem chemați să arătăm și noi lumină, pace și bucurie, în jurul nostru, ajutând pe cei bolnavi, pe orfani, pe bătrâni, pe săraci și pe cei care sunt însingurați și întristați. Aplecându-ne asupra lor Îl vom întâlni pe Însuși Hristos.

Să nu-i uităm nici pe părinții și pe bunicii noștri, care în cele mai multe cazuri nu se află aici cu noi ; să-i purtăm și pe ei în rugăciunile și în iubirea noastră.

Cu prilejul Sfințelor Paști, vă adresez tuturor doriri de sănătate și mîntuire, de pace și de netrecătoare bucurie, dimpreună cu salutul pascal :

Hristos a înviat !

Părintele Adrian

✠ CALEA SPRE ÎNVIERE ✠

POSTUL DUHOVNICESC DESCOPERIREA LUMINII INTERIOARE

*”Unii nu-și vorbesc cu anii, dar țin post regulat. Vai de postul lor !”
(Părintele Sofian Boghiu)*

Perioada Postului Mare, socotită ca un pelerinaj spiritual în interiorul propriei noastre ființe, își propune să ne transforme din interior, de acolo de unde păcatul – și mai ales persistența în păcat – a provocat rupturi existențiale și a alterat chipul lui Dumnezeu din adâncul sufletului nostru.

Acest proces de transformare interioară (în grecește *metanoia* = pocăință) este strict necesar pentru fiecare om, căci numai purificându-ne din lăuntru nostru putem conștientiza rostul vieții pe acest pământ.

Să nu uităm că suntem înzestrați cu o existență, deopotrivă, biologică și spirituală, cu vocație teandrică, fiind creați ca *persoane* după chipul și asemănarea *Persoanelor* Preasfintei Treimi, mai precis, în vederea dobândirii unei nesfârșite asemănări cu Dumnezeu – Creatorul, Mântuitorul și Sfințitorul nostru.

Scopul acestei vieți nu este să sfârșim în întunericul unui mormânt, ci să renaștem în viața veșnică.

Spre deosebire de dieta medicală, care vine din exterior, postul creștin implică angajarea întregii noastre ființe, cu toate forțele ei sufletești și trupești, cu mintea, voința și simțirea

noastră. Fără să nesocotească nevoile trupului, Sfinții Părinți, referindu-se la postul duhovnicesc, spun că *”trupul este o bună slugă, dar un rău stăpân”*.

Trepte postului duhovnicesc

Perioada Triodului, care începe cu zece săptămâni înaintea Sf. Paști, și care ne pregătește – din punct de vedere catehetic, liturgic-sacramental și duhovnicesc – pentru redescoperirea luminii interioare a Învierii, are trei părți: a) primele trei săptămâni pregătitoare (dinaintea Postului Mare), începând cu Duminica Vameșului și Fariseului; b) Postul de 40 de zile: de la Duminica Izgonirii lui Adam din Rai și până la Duminica Floriilor; c) Săptămâna Sfințelor Patimi (de la Duminica Floriilor și până la Duminica Sfințelor Paști).

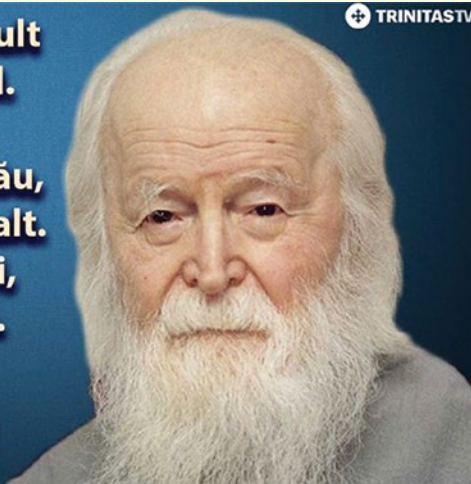
În primele patru duminici ale Triodului, care încadrează cele trei săptămâni pregătitoare, Biserica ne descoperă învățătura Mântuitorului Hristos privitor la cele patru trepte ale postului duhovnicesc:

a) În prima Duminică – a *Vameșului și Fariseului* – Mântuitorul Hristos ne învață despre *rugăciune și smerenie* sau despre *rugăciunea*

**În post contează foarte mult
să vă iertați unul pe altul.
Poți să mori de foame,
nu are niciun rost postul tău,
până nu te împaci cu celălalt.
Unii nu-și vorbesc cu anii,
dar postesc fiecare post.
Vai de postul lor!**

Părintele Sofian Boghiu

smerită, pornind de la pilda vameșului, care, recunoscându-și păcatele sale, cu mintea în inimă își oferea inima jertfă lui Dumnezeu, rugându-se smerit: *"Dumnezeule milostiv fi mie păcătosului"* (Lc. 18, 10-14).

b) În cea de-a doua Duminică – *a Fiului Risipitor* – Mântuitorul ne învață despre *căință, întorcerea de la păcat și despre iertare*, plecând de la pilda fiului cheltuitor și desfrânat, care, venindu-și în sine și recunoscându-și păcatele s-a căit de ele și s-a întors la casa tatălui său cerându-i smerit iertare.

Orice întoarcere de la păcat este primită pe loc de Dumnezeu, și răsplătită cu iertarea tuturor păcatelor. Prin pocăința și întoarcerea sa, și prin rugămintea lui sinceră de a fi iertat de către părintele său *"acest fiu, pierdut a fost și s-a aflat, mort a fost și a înviat"* (Lc. 15, 11-32).

c) În cea de-a treia Duminică – *a Înfricoșătoarei Judecăți* – Hristos,

Judecătorul suprem, ne învață despre valoarea extraordinară a *iubirii aproapelui, a facerii de bine, a faptelor bune, a milei creștine și a milosteniei* față de semenii noștri neajutorați, aflați în lipsuri și nevoi. Putem păcătui singuri, dar nu ne putem mântui decât împreună. *Iubirea aproapelui*, conform acestei pericope evanghelice, rămâne singurul criteriu după care vom fi judecați de către Dumnezeu. Este vorba de Înfricoșătoarea Judecată a fiecăruia, care va ține cont nu doar de ceea ce am făcut bine sau rău în această viață, ci și *"de ceea ce trebuia să facem și nu am făcut"* (Mt. 25, 31-46).

d) În cea de-a patra Duminică – *a Izgonirii lui Adam din Rai* (cea dinaintea Postului Mare) – Mântuitorul Hristos ne învață care este valoarea *postului trupesc*, a înfrânării de la poftele și plăcerile trupești, și bineînțeles de la alimentele de proveniență animală, abstenență a cărei

valoare duhovnicească se regăsește doar în completarea ei cu *iertarea* celor ce ne-au greșit și cu *milostenia* față de cei neajutorați.

Observăm că aceste patru duminici nu sunt alese la întâmplare, ci ele sunt așezate în ordinea importanței pe care virtuțile respective le reprezintă pentru postul duhovnicesc: *rugăciunea smerită, căința și iertarea celor ce ne-au greșit, iubirea aproapelui manifestată prin milostenie și fapte bune, și postul ca abținere de la poftele și plăcerile trupești.*

Rezistând tendințelor societății de consum ale economiei de piață, care încearcă să ne transforme în ireductibili profitori și consumatori și (în cele din urmă) în victime ale propriilor noastre pofte și plăceri (pe care ni le facilitează din plin și nelimitat), vom înțelege că postul – unit cu rugăciunea smerită, cu pocăința și cu iertarea păcatelor celor ce ne-au greșit, cu faptele bune și cu milostenia și, nu în ultimul rând, cu Sfânta Împărtășanie – este în realitate o cale de eliberare a ființei noastre din robia lui „a avea” și de reconciliere a ei cu Dumnezeu, izvorul existenței, al vieții și al dragostei. La această reconciliere însă se poate ajunge – așa cum tocmai am amintit – doar prin dragoste (milostenie) și prin iertare.

Am amintit aici de *treptele postului duhovnicesc*, tocmai pentru a sublinia că ele ne conduc către *ceva*, ce există mai presus de ele. Acest *ceva* este treapta cea mai înaltă a postului creștin și scopul său ultim, împărtășirea cu

Hristos – *lumina și hrana Învierii și a Vieții veșnice.*

Împărtășirea cu Hristos încoronarea postului duhovnicesc

Împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, în cadrul Dumnezeieștii Liturghii, este deopotrivă condiția supremă, dar și scopul esențial al postului duhovnicesc. Jertfa animalică, precum și consumul de proteină animală sunt înlocuite cu jertfa cea nesângeroasă a lui Hristos – jertfa euharistică – cu care suntem chemați toți să ne împărtășim, mai ales în perioada Postului, în timpul Sfintei Liturghii.

Trupul și Sângele Domnului constituie hrana duhovnicească a sufletului, Cina Domnului, prin care pregustăm, din această viață, Înviera noastră și Viața cea veșnică a Împărăției iubirii lui Dumnezeu, după cuvântul Mântuitorului Hristos : ”*Adevărt, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi*” (Ioan 6, 53-54).

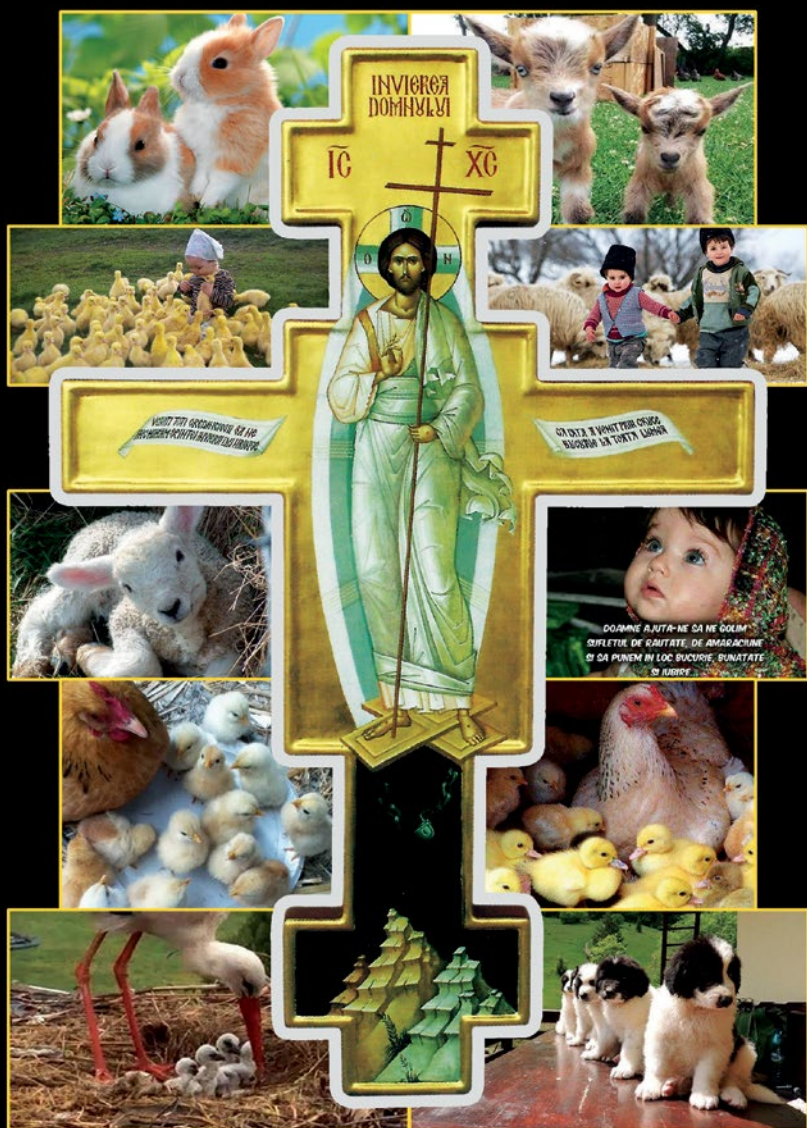
Vă doresc tuturor să aveți parte, în continuare, de un post plin de roade și bucurii duhovnicești, care să vă lumineze sufletul și să vă împărtășească de netrecătoarea bucurie a Învierii Domnului.

Hristos a înviat !

Părintele Adrian Diaconu

HRISTOS A ÎNVIAT !

ADEVĂRAT A ÎNVIAT !

SOUFFRE AVEC MA SOUFFRANCE

«Si tu doutes que j'aie été crucifié pour toi et que je sois ressuscité, penche-toi vers mes membres souffrants... »

L'épisode de Thomas nous suggère encore une pensée. Pouvons-nous, aujourd'hui, toucher de nos mains la chair meurtrie du Sauveur ? Pouvons-nous nous assurer que nous n'adorons pas un fantôme, mais un vivant ?

Oui, et cette possibilité est donnée à tout homme. Jésus vit d'une manière invisible et réelle dans les créatures de chair qui nous entourent. Les plaies du crucifiement, nous pouvons les constater, les adorer aujourd'hui dans les malades, les pauvres, dans tous les hommes et les femmes qui souffrent, tous ceux en qui se prolonge l'agonie de Jésus, - membres du Corps mystique qui participent à la Passion de leur Tête divine. Jésus nous dit : « Touche-moi en étendant vers mes membres souffrants une main secourable. En te donnant à eux, tu me trouveras. Fais pour eux quelque chose qui te coûte. Imole-toi pour eux selon qu'il te sera possible. Et voici que tu me découvriras en eux. Je te répondrai par une grâce spéciale. Tu me sentiras vivant et présent. Tu éprouveras la réalité, la force de ma Résurrection ».

Il ne nous est pas donné de voir d'une manière constante la Sainte Face, mais, comme une vision évanescence, le visage du Christ m'apparaîtra derrière le visage de mon frère et, à travers la compassion, je rejoindrai la Passion. Je toucherai mon frère souffrant, et je dirai : « Mon Seigneur et mon Dieu, Tu es vraiment vivant, Tu es vraiment ressuscité ! »

Ce qui restera de ta vie, c'est l'amour avec lequel tu auras offert et tu auras souffert

Dans la souffrance Jésus nous parle de l'intérieure :

« J'ai besoin de toi et il est normal que dans cette phase purificatrice de ta vie, qui n'est d'ailleurs qu'une phase éphémère, tu puisses communier à ma Passion rédemptrice. Ce sont les heures les plus fécondes de ton existence. Les années passent vite. Ce qui restera de ta vie, c'est l'amour avec lequel tu auras offert et tu auras souffert.

Sur terre, rien de fécond sans la douleur humblement acceptée, patiemment supportée, en union avec Moi qui la souffre en vous, qui la ressent en vous, qui l'éprouve à travers vous.

Je veux que ton amour soit plus fort que ta souffrance

Ton amour pour Moi qui en ai besoin pour permettre à la mienne d'être efficace à ton amour pour les autres en faveur de qui tu déclenches par elle mon action salvatrice.

Si tu aimes passionnément, ta souffrance te semblera plus supportable et tu M'en diras merci.

Tu M'aides plus que tu ne le penses, mais plus tu mettras d'amour pour souffrir ce que Je te donne à souffrir, plus ce sera Moi qui souffrirai en toi.

Ceux qui souffrent unis à Moi sont les premiers missionnaires du monde

Si j'accepte de te couler dans ma souffrance, c'est pour te permettre de travailler efficacement à la conversion, à la purification, à la sanctification de beaucoup d'âmes unies à la tienne.

Redis-Moi, avec toute l'ardeur dont tu te sens capable, **ton désir de Me faire aimer**.

Redis-Moi ton désir de ne vivre que pour Moi au service de tes frères. Mes voies sont parfois déconcertantes, Je le sais, mais elles transcendent la logique humaine.

Être, quand Je le veux, diminué, laissé de côté, inutilisé ne signifie pas être inutile, bien au contraire. **Jamais Je n'opère autant que lorsque.. Mon enfant ne voit pas ce que Je fais par lui.** »

Bibliographie :

Un moine de l'Eglise d'Orient, L'AN DE GRÂCE DU SEIGNEUR, Catéchèse orthodoxe, Paris, Cerf, 1988.

Olivier Clément, CHRIST EST RESSUSCITE, Propos sur les fêtes chrétiennes, Paris Desclée de Brouwer, 2000.

Père Gaston Courtois, fils de la Charité, QUAND LE SEIGNEUR PARLE AU CŒUR (poche), Paris, Médiaspaul, 2005.

Cu colindul la Dna Elisabeta Buzi (EMS-Les Pergolas-Chexbres), la Dna GrațIELA Halmagiu (CUTR-Sylvana-Epalinges), la Dl Emanuel Tudori (EMS-Pré Pariset-Pully), 24. dec. 2017

✠ LUCRAREA BISERICII ÎN SOCIETATE ✠

ÎNDEMNUL SF. SINOD LA AJUTORAREA SEMENILOR PRIN LUCRAREA SOCIAL-CARITABILĂ A BISERICII

În prima duminică din Postul Mare – Duminica Ortodoxiei – Biserica comemorează triumful sfințelor icoane împotriva ereziei iconoclaste (sinodul 7 ec. anul 787).

Icoana este o *fereastră spre Absolut*, care ne descoperă lumea transfigurată, adică lumea celor care se împărtășesc de slava harului dumnezeiesc și totodată ne dezvăluie conținutul acestei transfigurări, adică *sfințenia*.

Hristos și sfinții ne privesc din icoane și ne îndeamnă să avem o privire curată, sinceră și binevoitoare. Această privire curată se cuvine să o îndreptăm și spre semenul nostru care poartă pe chipul său pecetea chipului lui Dumnezeu, fiecare om fiind o persoană unică și irepetabilă, plină de mister, o ființă cu vocație de a trăi veșnic în iubirea lui Dumnezeu cel veșnic.

Acest chip al lui Dumnezeu în om poate fi întunecat din pricina păcatelor, a patimilor egoiste, a lipsei de iubire smerită și milostivă.

Dar acest chip își poate redobândi strălucirea prin rugăciune și pocăință, prin participarea la viața liturgică a Bisericii, prin împărtășirea cu Sfintele Taine, prin cultivarea dragostei frățești

împreună cu toți care Îl mărturisesc pe Hristos ca Mântuitor și Tămăduitor.

Fiecare creștin poate participa la împlinirea acestei lucrări duhovnicești de restaurare și sfințire a chipului său și al semenului său, după chipul luminos al lui Hristos și al sfinților Săi.

Fiecare dintre noi poate deveni Samarineanul cel milostiv care îl ajută pe cel căzut în suferințe să se ridice și îl conduce pe drumul vindecării spirituale și trupesti. Să nu uităm că Părinții Bisericii văd în Samarineanul milostiv din parabolă (Luca 10, 25-37) pe Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Care a venit să ne ridice din boală, din păcat și din moarte.

Așadar, fiecare dintre noi poate să Îl urmeze pe Hristos și să devină *aproapele* celui aflat în suferință. Iar această lucrare se împlinește de la vorba cea bună și întăritoare în credință și nădejde, continuând cu ajutorarea semenului și oferind darul material necesar pentru lucrarea filantropică sau social-caritabilă a Bisericii.

Lucrarea liturgică a Bisericii la care participăm se cuvine continuată prin programe de asistență socială și filantropică, prin construirea de lăcașuri de cult și de așezăminte ale Bisericii,

precum: *cantine pentru săraci, cămine pentru copii, case pentru bătrâni, unități medicale pentru bolnavi și altele asemenea.*

Așa cum este cunoscut, Biserica Ortodoxă Română a inițiat și a amplificat în ultimii ani multe astfel de proiecte. Există deja multe așezăminte de asistență socială înființate și susținute de Biserică, prin mari sume de bani alocate, precum și cu semnificative cheltuieli de întreținere.

Pentru a continua aceste programe și pentru inițierea altora, a devenit o tradiție ca, în duminicile *Postului Mare*, să se realizeze în toate bisericile colecte pentru susținerea acestor activități filantropice sau social-caritabile ale Bisericii noastre. De aceea, vă îndemnăm să oferiți după posibilități ajutorul necesar *lucrării Bisericii în societate.*

Hristos Însuși ne îndeamnă *Fiiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv* (Luca 6, 36). Milostivirea față de cei aflați în nevoi ne aseamănă cu Dumnezeu Însuși și ne ajută să dăm un răspuns bun în fața lui Dumnezeu (cf. Matei 25). Iar Sfântul Apostol Pavel numără între roadele Duhului Sfânt și *facerea de bine*, prin care se manifestă credința (Gal. 5, 22-23).

Virtuțile pe care semenii noștri le pot vedea în mod direct sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdarea, bunătatea, *facerea de bine*, credința.

Facerea de bine față de cei care

suferă și au nevoie de ajutorul nostru nu este, prin urmare, doar un act obișnuit de solidaritate umană. *Ea este semnul prezenței Duhului în viața noastră*, este dovada că suntem creștini care facem vizibilă lucrarea Duhului în lume. Prin *facerea de bine* oferim altora nu numai un ajutor material, ci însăși mărturia lucrării Duhului, care face roditoare în lume, în viața oamenilor, iubirea smerită și milostivă a lui Dumnezeu.

Cu nădejdea că îndemnul nostru părintesc va fi o întărire în credință și o chemare la fapta cea bună în folosul aproapelui, ne rugăm lui Dumnezeu să vă binecuvinteze cu darurile Sale cele bogate și să vă ajute în urcușul duhovnicesc al *Postului Sfințelor Paști.*

Totodată, Anul Centenarului Marii Uniri (1918-2018) este prilejul binevenit să dăm mărturie în lume de *unitatea noastră de credință și de neam*, adică poate fi prilejul întăririi comuniunii frățești a tuturor românilor în împlinirea acestei lucrări filantropice față de cei săraci și suferinzi, triști și înstrăinați.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! (2 Cor. 13, 13).

(Extras din *Pastorala Sf. Sinod al B.O.R. la Duminica Ortodoxiei* - 25 febr. 2018)

ACTIVITĂȚI SOCIAL – CARITATIVE ALE PAROHIEI ÎN 2017

Fără copii și fără bătrâni nu există familie. Fără familie nu există viitor !

De mai mulți ani parohiile ortodoxe române din Lausanne și Geneva își fac din activitățile social filantropice o prioritate. În fiecare dintre cele două mari posturi de peste an se colectează fonduri pentru ajutorarea caselor de copii orfani și a căminelor de bătrâni de pe lângă parohiile și mănăstirile din România. Pentru informarea donatorilor din ambele parohii - Lausanne și Geneva - prezentăm aici o privire de ansamblu asupra contribuțiilor lor, pe anul 2017, precum și asupra destinațiilor acestor sume.

Parohia Lausanne, contribuții ale credincioșilor pentru activitățile social-filantropice în anul 2017 : CHF 10'211,05

CHF 390.- (5 mar.) = chetă specială pt. Fondul Central Misionar al BOR - 2017;
 CHF 301.- (12 mar.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
 CHF 1'000.- (12 mar.) = donație pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
 CHF 454,50 (19 mar.) = chetă duminicală pt. activit. social-filantropice ale parohiei;
 CHF 606.- (2 apr.) = chetă pt un copil grav bolnav din RO, la cererea dlui Marius Deac
 CHF 162,35 (4 iun.) = chetă (1) pt activ. sociale ale Mitropoliei, la Dumina Rusaliilor ;
 CHF 335,20 (11 iun.) = chetă (2) pt activ. sociale ale Mitropoliei, la Dumina Rusaliilor
 CHF 400.- (9 iun.) = donație pt. ajutorarea bisericii Ac. Maicii Domnului Ploiesti-Nord
 CHF 5'000.- (15 sept.) = donație : CHF 1'000.- pt. ajutorarea bis. Ac. Maicii Domnului Ploiesti-Nord și CHF 4'000.- pt. As. Pro-Vita, Valea-Plopoului/PH (copiii pr. N.Tănase);
 CHF 896.- (1-15 oct.) = chetă spec. pt. Catedrala Mântuirii Neamului - prin Mitropolie;
 CHF 492.- (19 nov.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
 CHF 174.- (26 nov.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
CHF 10'211,05 total chete și donuri activ. social-caritative la P. Lausanne în 2017

Parohia Lausanne – destinația sumeleor încasate în 2017: CHF 10'211,05

CHF 390.- (19 mar.) contrib. anuală pt FCM s-a virat Mitropoliei noastre de la Paris;
 CHF 1'755,50 (19 mar.), chete și donații în Postul Mare, s-au virat (împreună cu sumele din 2016 : total 12'000 Frs), către div. destinații (vezi rev. Credința - Paști 2017, p.7).
 CHF 606.- (2 apr.) cheta s-a înmănat direct (contra chitanță) inițiatorului dlui M.Deac;
 CHF 1'400.- (13 aug și 23 sept) s-au virat parohiei Ac. Maicii-Domnului, Ploiești/Nord;
 CHF 4'000.- (23 sept.) s-au virat As.Pro-Vita, Valea-Plopului/PH - pr. Nicolae Tănase;
 CHF 1'393,55.- s-au virat Mitropoliei Paris pt activ.sociale și pt Catedrala MN-București
CHF 666.- c/val chetelor din Postul Craciunului 2017 au rămas să fie destinate împreună cu chetele duminicilor din Postul Paștelui 2018 (cf. hotărârii Cons. parohial).

Parohia Lausanne, contribuții ale credincioșilor pentru activități culturale în anul 2017 = CHF 1'000.-

CHF 1'000.- (15 dec.) = chetă pt. activitățile culturale ale parohiei - CONCERTUL DE COLINDE DEC. 2017. Suma a fost înmănată în aceeași zi ansamblului vocal-instrumental "Noițele" din parohia Bogdănești, jud. Suceava.

Parohia Lausanne - total contribuții activ. social-filantr. și culturale în 2017: CHF 11'211,05

Parohia Geneva (Gd-Lancy), contribuții ale credincioșilor pentru activit. social-filantropice în anul 2017= CHF 457.- :

CHF 369.- (5 mar.) = chetă specială pt. Fondul Central Misionar al BOR - 2017;

CHF 88.- (19 mar.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei;

CHF 260.- (4 iun.) = chetă pt. activ. sociale ale Mitropoliei, la Dumina Rusaliilor;

CHF 362.- (1 oct.) = chetă specială pt. Catedrala Mântuirii Neamului - prin Mitropolie;

CHF 235.- (19 nov.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei;

CHF 1'314.- total chete pt. activități social-caritative la Parohia Geneva în 2017

Parohia Geneva – destinația sumelor încasate în 2017: CHF 1'314.-

CHF 369.- (19 mar.) = contrib. anuală pt FCM s-a virat Mitropoliei noastre de la Paris;

CHF 88.- (19 mar.) = chetă în dum. 3a din Postul Mare s-a virat împreună cu sumele din 2016 : total 1'600 Frs (vezi rev. Credința - Paști 2017, p.7);

CHF 622.- = s-au virat Mitropoliei Paris pt. activ. sociale și pt. Catedrala MN-București;

CHF 235.- = cheta din Postul Craciunului 2017 a rămas să fie destinată împreună cu cheta din Postul Paștelui 2018 (cf. hotărârii Cons. parohial).

Parohia din Geneva (Gd-Lancy) - contribuții ale credincioșilor pentru activitățile culturale în anul 2017 = CHF 800.-

CHF 800.- (16/17 dec.) = chetă pt. activitățile culturale ale parohiei -

CONCERTUL DE COLINDE DEC. 2017. Suma a fost înmănată în aceeași zi ansamblului vocal-instrumental "Noițele" din parohia Bogdănești, jud. Suceava.

Parohia Geneva (Gd-Lancy) - total contribuții activ. social-filantr. și culturale în 2017: CHF 2'114.-

TOTAL DONAȚII ÎN SCOP SOCIAL-CARITATIV ȘI CULTURAL, ÎN 2017, LA PAROHIILE LAUSANNE ȘI GENEVA : CHF 13'325.-

Consiliile celor două parohii dau slavă lui Dumnezeu pentru aceste donații și mulțumesc tuturor donatorilor și enoriașilor pentru generozitatea de care au dat dovadă. Dumnezeu să binecuvânteze pe cei ce au dăruit și pe cei care au primit !

Fericiți cei milostivi că aceia se vor milui ! (Matei 5, 7)

✠ ANIVERSĂRI ✠

Mărturii la Aniversarea a 20 ani de slujire arhierască a Înaltpresfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif (Paris - 15 martie 1998)

Mărturisesc că nu auzisem de Părintele ieromonah Iosif Pop până în toamna anului 1997, când a fost trecut pe lista celor chemați pentru postul vacant de Arhiepiscop al Europei Occidentale și Meridionale cu sediul la Paris. Înainte de alegerile pentru ocuparea acestui post, prevăzute pentru 29 noiembrie 1997, i-am invitat pe cei trei *candidați* în Elveția, la o slujba duminicală, cu scopul de a-i prezenta credincioșilor de la Lausanne și Geneva și de a lua împreună o decizie în vederea alegerilor eparhiale de la Paris.

Preacuviosul Părinte Iosif Pop ne-a încântat pe toți, încă de la apariția sa, prin harul deosebit, prin lumina duhovnicească și prin duhul blândității sale, prin felul său de a vorbi și de a sluji, prin decența și demnitatea sa și, nu în ultimul rând, prin modestia și bucuria sfântă pe care o transmitea chiar și prin simpla sa prezență. În preajma sa simțeai pacea de care aveai nevoie pentru a te reconcilia cu Dumnezeu și cu tine însuși, și înțelegeai că te afli lângă un om ales al lui Dumnezeu.

În urma acestei cunoștințe, pe care am făcut-o în mijlocul adunării credincioșilor, în Capela ortodoxă a Sfinților Români din Lausanne, am aflat cine era, de fapt, Preacuviosul Părinte ieromonah Iosif Pop, care avea să devină - prin chemarea lui Dumnezeu

și prin alegerea noastră, a clerului și a credincioșilor - viitorul Arhiepiscop și Mitropolit al Europei Occidentale și Meridionale.

Era un tânăr ieromonah, născut la 19 febr. 1966 la Vișeu-de-Jos, pe plaiurile de Dumnezeu binecuvântate ale Maramureșului, care – în vara anului 1994 - a plecat în Franța pentru a pregăti o teză de doctorat la Institutul de Teologie Ortodoxă „Saint-Serge” din Paris. Teza, încheiată sub coordonarea pr. prof. dr. Boris Bobrinskoy și a prof. dr. Olivier Clement, tratează despre „Taina persoanei umane la Sf. Simeon Noul Teolog”. În Franța, a asigurat serviciul liturgic și duhovnicesc la Mănăstirea „Notre-Dame-de-Toute-Protection” de la Bussy-en-Othe, în Yvonne, pe unde a trecut, în 1961, și Maica Alexandra (principesa Ileana, fiica cea mică a regelui Ferdinand și a reginei Maria).

Ieromonahul Iosif Pop, în ciuda tinereții sale, era un adevărat Părinte înzestrat cu multiple daruri native, din care iradia la tot pasul bucuria sfântă a comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii săi. Pot să spun că ne-a cucerit dintru început pe toți prin comportamentul și discursul său duhovnicesc, prin educația sa alesă, prin caracterul și temperamentul său blând, caracteristici ce răspundeau întru totul, conform

opinieii noastre, chemării divine, dar și exigențelor exilului românesc, pentru demnitatea de arhiepăstor al nostru.

În aceste condiții pentru noi, cei care îl cunoscusem, nu a fost de mirare că Adunarea electorală a Arhiepiscopiei noastre de la Paris l-a ales cu majoritate de voturi, în 29 noiembrie 1997, pentru scaunul de Arhiepiscop al românilor ortodocși din Europa Occidentală și Meridională.

După alegeri, cu multă bucurie în suflet, cu încredere în viitor și cu mulțumirea că Dumnezeu nu ne-a părăsit, ci - din contră - ne-a arătat că este cu noi, că nu i-a uitat pe românii exilați sau pe cei plecați de bună voie în afara granițelor, m-am prezentat în grabă la reședința MS Regelui Mihai, la Versoix, să-i duc *vestea cea bună*. Cu acest prilej, având încuviințarea și binecuvântarea nou alesului nostru arhiepăstor, l-am rugat pe Majestatea sa să ne onoreze cu prezența la ceremonia hirotoniei întru episcop a Părintelui Iosif - și a întronizării sale în scaunul de Arhiepiscop al Europei Occidentale și Meridionale - ce urma să aibă loc în

Catedrala Sfântul Ștefan de la Paris, în 15 martie 1998.

Îmi aduc bine aminte că i-am spus în ziua aceea Regelui Mihai cuvintele pe care le-a rostit Iisus atunci când l-a văzut pe Natanael: *"Iată, cu adevărt, israelit în care nu este vicleșug"* (Ioan 1,47). Și aveam dreptate pentru că, într-adevăr, în Părintele Mitropolit Iosif oricine putea - și poate - vedea un om blând, fără vicleșug și fără nici-o umbră de răutate. Regele mi-a promis atunci că va lua în calcul această invitație și că va face tot posibilul să fie prezent la Paris, în 15 martie 1998, la ceremonia hirotoniei și a instalării noului arhiepiscop, ceea ce a și făcut!

De atunci s-au scurs 20 de ani de rodnică și binecuvântată pastorație, care au confirmat pe deplin că Părintele Arhiepiscop și Mitropolit Iosif este persoana aleasă de Dumnezeu, prin care harul Duhului Sfânt lucrează neîncetat la mântuirea păstoriților săi, clerici și mireni, un arhiepăstor care și-a dovedit cu prisosință vocația duhovnicească prin virtuțile smereniei, blândeții, răbdării, iertării, cumpătării și păcii interioare.

Imagini de la Întronizarea Ips. Părinte Iosif ca Arhiepiscop al Europei Occidentale și Meridionale, Paris 15 martie 1998

Țin să subliniez aceste virtuți, tocmai pentru că ele contravin spiritului acestei lumi secularizate, care îndeamnă – din nefericire, chiar și în astfel de demnități - la un comportament autoritar nepărintesc (și în consecință neduhovnicesc), la subordonarea de tip secular a celorlalți, la intransigență, la mărire deșartă, la distanțarea de subordonați și – în consecință - la neînțelegerea problemelor lor, la neiertare, nerăbdare și necumpătare.

De ce subliniez aspectul duhovnicesc? Pentru că acesta m-a impresionat în mod deosebit la Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Iosif și acesta, cred eu, îl caracterizează. Desigur, toate celelalte aspecte ale activității sale sunt importante și putem discuta mult despre ele. Mă refer, în special, la aspectul pedagogic și catehetic-învățătoresc, de îndrumare și călăuzire a tinerilor în viața și activitățile Bisericii; la aspectul cultural, liturgic și sacramental, precum și la cel pastoral-duhovnicesc, de conducere a turmei duhovnicești pe calea mântuirii, dar și la cel practic, administrativ-bisericesc, filantropic sau caritativ-social, cultural-tradițional, teologic și editorial, asociativ și la multe altele.

Dincolo de toate aceste multiple și variate activități, însă, cea mai importantă în opinia mea rămâne, așa cum am amintit, dimensiunea duhovnicească a activității sale, râvna și rugăciunea Părintelui Mitropolit Iosif pentru mântuirea sufletelor păstoriților săi - clerici, monahi, monahii și mireni - în condițiile secularizării excesive a lumii de azi, căldura și blândețea sa,

înțelepciunea și dragostea cu care ne înțelege și ne iartă pe fiecare, precum și conștiințiozitatea și demnitatea cu care îl reprezintă pe Hristos, Arhiereul Cel veșnic, în mijlocul turmei sale duhovnicești.

Bucuriile sale sunt bucuriile și realizările noastre, ale fiecăruia, bucuriile Bisericii, iar tristețile sale sunt, deasemenea, tristețile noastre, pentru care se roagă permanent lui Dumnezeu.

Având în fruntea noastră un astfel de Păstor, a cărui viață și trăire este un permanent model pentru noi toți, clerici și credincioși, suntem încrezători că parohia sau mănăstirea în care slujim este - realmente - o anticameră a Împărăției lui Dumnezeu.

La acest popas aniversar de aleasă bucurie duhovnicească, când se împlinesc 20 de ani de binecuvântată arhipăstorie a Ips. Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif, clerul și credincioșii aducem împreună mulțumire lui Dumnezeu pentru toate binefacerile ce Le-a revărsat cu prisosință asupra Arhiepiscopiei și a Mitropoliei noastre în aceste două decenii de rodnică activitate.

Părintelui nostru Arhiepiscop și Mitropolit Iosif dă-i Doamne zile îndelungate și bună sporire în dreapta propovăduire a cuvântului adevărului Tău, și întru cârmuirea turmei celei cuvântatoare pe calea mântuirii, și îl păzește întru multi ani !

ÎNTRU MULȚI ANI STĂPÂNE !

pr. Adrian Diaconu, (Ge-25 febr. 2018)

VIZITE PASTORALE ÎN PAROHILE DIN GENEVA ȘI LAUSANNE

*Vizite pastorale ale Ips. Mitropolit Iosif la biserica din Geneva (Gd-Lancy):
24.06.1998; 13.12.2008, 12.06.2012, 2.11.2014*

*Vizite pastorale ale Ips. Părinte Mitropolit Iosif la biserica din Lausanne:
14.12.2008, 12.12.2010, 1.11.2014*

VIZITE LA ANIVERSĂRILE PAROHILOR GENEVA ȘI LAUSANNE

*Participarea Ips. Părinte Mitropolit Iosif la aniversările Parohiei din Geneva :
la 20 de ani (10.05.1999), la 25 de ani (8.05.2004) și la 35 de ani (4.11.2014)*

*Participarea Ips. Părinte Mitropolit Iosif la aniversările Capelei românești din Lausanne :
la 10 ani (28.05.2005) : înmânarea Gramatei mitropolitane pr. paroh A.Diaconu și
maestrului pictor Ion Ipser; la 20 de ani (2.03.2015)*

PREZIDAREA REUNIUNILOR CLERULUI DIN PROTOPOPIAT

*Părintele Mitr. Iosif în mijlocul clerului din Protopopiatul Elveției :
Geneva / Gd-Lancy, 9.05.1999 și 13.12.2008*

*Arhiepiscopul înconjurat de clericii din Protopopiatul Elveției :
Capela "Sfinților Români" din Lausanne, 28.05.2005 și 21.05.2007*

*Reuniunea clerului din Protopopiatul Elveției în jurul Mitropolitului Iosif :
Mănăstirea Grolley/FR, 7.12.2009 și 31.10.2014*

*Ips. Mitropolit Iosif prezidând reuniunea clerului din Protopopiatul Elveției :
Châlet de Leysin/VD, 20.04.2013*

PREZENȚA LA ÎNTR. TINERILOR ȘI LA AGAPELE COMUNITARE

Părintele Mitropolit Iosif prezent la întrunirile tinerilor din parohie: Lausanne 4.11.2000 ; Geneva (Gd-Lancy) 3.11.2012 și 4.11.2014

Părintele Mitropolit Iosif în mijlocul credincioșilor la agapele comunitare ale parohiilor din Geneva (Gd-Lancy) 8.05.2004, 4.11.2012, 23.06.2013 și din Lausanne 1.11.2014

PAROLES POUR L'ÂME

*Monseigneur Joseph, Archevêque d'Europe Occidentale
Métropolitaine d'Europe Occidentale et Méridionale*

Le mystère de l'autre

La meilleure et la plus belle des choses est de s'accueillir réciproquement les uns les autres. Nous n'allons pas être jugés pour ce que nous avons donné aux autres ou ne leur avons pas donné, mais d'après le « comment » nous avons accueilli notre frère dans notre cœur. Juger mon frère ça veut dire que je ne l'accueille pas dans mon cœur. Nous pouvons beaucoup jeûner, ou faire de grands efforts ascétiques, mais rappelons-nous que ce n'est pas la nourriture qui m'approche ou qui m'éloigne de Dieu, la nourriture qui nous fait entrer ou ne pas entrer auprès de notre Dieu dans le Royaume, et qui nous fait ressentir le Royaume en nous-mêmes, c'est notre prochain ! Voilà la clé du Royaume ! Le Seigneur, ton prochain et toi-même. On ne peut pas échapper à ce cercle qui nous unit les uns aux autres, qui fait de cette vie notre Paradis ou notre enfer.

'L'AMOUR EST LE ROYAUME' Le mystère de l'autre, Avant-propos, Ed. APOSTOLIA (Memento - 7), MOREOM, Paris, 2016

De la jalousie

La jalousie humaine est un cri de douleur de l'âme qui se veut aimée, qui se veut belle et bonne, mais qui oublie que tout don parfait vient d'En-Haut, du Dieu d'amour, qui donne à chacun, selon Son bon vouloir, ce qui est bon pour lui et pour les autres. Le jaloux détourne ce don contre lui-même, en prêtant plus d'attention au don de l'autre qu'à celui qu'il a lui-même. Dieu n'est pas avant tout juste, mais Il nous aime avant tout, et par Son amour Il transgresse souvent sa propre justice en nous donnant au centuple quand nous-même multiplions Son amour parmi nos frères et renonçons à la jalousie destructrice. Seule la grâce du Saint-Esprit peut nous aider à échapper à cette prison de l'âme.

'PORQUOI ES-TU TRISTE, Ô MON ÂME, ET POURQUOI ME TROUBLES-TU ?' De la jalousie, Avant-propos, Ed. APOSTOLIA (Memento - 6), MOREOM, Paris, 2016

✠ RUBRICA MICUȚULUI CRESTIN ✠

BLIDUL DE LEMN

În toate povestirile prezentate până acum la această rubrică, copilul avea întotdeauna ceva de învățat din comportamentul părinților. Din această povestioară părinții sunt cei care pot învăța ceva din comportamentul copilului.

Un bătrânel împovărat de ani s-a dus să locuiască împreună cu fiul și cu nora lui, care aveau un băiețel de 4 ani. Măinile bătrânului tremurau tot timpul, ochii îi erau încețoșați, iar pașii împleticiți. Întreaga familie mânca împreună la masă, însă mâinile nesigure ale bătrânului și vederea lui tot mai slăbită îl puneau mereu în încurcătură - boabele de mazăre i se rostogoleau din lingură pe covor, când întindea mâna după cana cu lapte, jumătate din lapte se vărsa pe fața de masă. Fiul și nora se simțeau tot mai iritați de neajutorarea lui.

Până-ntr-o zi când... ”Trebuie să facem ceva cu bunicu”, a spus fiul. M-am săturat să tot văd lapte vărsat pe masă, să tot calc pe boabe de mazăre și să tot aud cum plescăie și troscăie în farfurie!” Așa că șotul și șotia au pus o măsuță în colțul camerei, după ușă. Acolo bunicu’ mânca singur, în timp ce întreaga familie se bucura în jurul mesei. Și pentru că bunicu’ reușise să spargă vreo 2-3 farfurii, i-au cumpărat un blid de lemn.

Uneori, când se uitau în

direcția bunicului, familia putea să vadă o lacrimă stingheră în ochii lui slăbiți și triști - singur, după ușă, bunicu’ își mânca bucățica de pâine muiată în lapte. Cu toate acestea, singurele cuvinte pe care fiul și nora le aveau pentru el erau de mustrare când îi cădea furculița pe covor sau când se mai vărsa din lapte pe masă. Băiețelul se uita când la bunicu’, când la mămica și la tăticu’ lui, fără să spună un singur cuvânt...

Apoi, într-o seară, chiar înainte de cină, tatăl a observat că băiețelul meștește ceva pe covor. S-a apropiat și a văzut că încerca să cioplească o bucată de lemn. „Ce faci tu acolo?”, l-a întrebat tatăl duios.

Băiețelul și-a ridicat ochii mari spre tăticul lui și i-a răspuns la fel de duios: „O, am treabă, vreau să fac un blid de lemn din care să mănânci tu și mami când cresc eu mare...” A zâmbit și s-a întors la „treaba” lui.

De data aceasta a fost rândul părinților să rămână fără cuvinte. O liniște

apăsătoare s-a așternut în cameră. Și lacrimi mari și curate au început să

le tremure în ochi, să li se rostogolească peste obraji care de-acum luaseră culoarea sângelui vărsat pe crucea de la Calvar. Nici un cuvânt, deplină tăcere, dar amândoi știau prea bine ce au de făcut.

În seara aceea, soțul l-a luat pe bunic de mână și l-a condus cu grijă la masa mare din centrul camerei. Bunicu' urma să mănânce la masă împreună cu întreaga familie - în seara aceea și în fiecare seară de-atunci înainte, până la sfârșitul zilelor lui. Și, dintr-un motiv sau altul, nici fiul și nici nora nu mai

păreau să fie deranjați dacă se vărsa din lapte pe fața de masă sau dacă mai cădea câte-o furculiță pe covor.

Copiii sunt ca niște radare extrem de sensibile. Ochii lor nu lasă nimic neobservat, urechile lor sunt întotdeauna pe recepție, iar mintea lor prelucreează neobosită mesajele pe care le recepționează.

Ce seamănă omul, aceea va și secera.

După o povestire de Lev Tolstoi

(preluat din Credința Sf.Paști 2013, p.18)

Activități cu copiii la bisericile din Geneva (Gd-Lancy) și Lausanne, dec. 2017

TABĂRA DE VARĂ PENTRU COPII CRÊT-BERARD/VD 11-15 IULIE 2018

Anul acesta am rezervat din nou Pavilionul de la **Crêt-Bérard**, Puidoux/VD, în prima săptăm. de vacanță (**11 - 15 iulie 2018**). Părinții sunt rugați să ne anunțe cât mai curând posibil (diaconu.adrian@gmail.com) dacă dorește să-și înscrie copilul/copiii în tabăra din acest an (copii cu vârsta între 7 și 15 ani). Prețul va fi aproximativ același ca și în anii precedenți, 250.- Frs de copil pt. tot sejurul (totul inclus, în afară de transport).

Vă mulțumim și vă așteptăm !

✠ RUBRICA TINERILOR ✠

TINERII ÎN COMUNIUNEA BISERICII *

„**Trebuie să-i educăm pe copiii noștri** fiindcă astfel vor putea să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu. Fără învățătură vor fi ca animalele, care sunt lipsite de cuget. Omul, care a fost înzestrat cu cuget, trebuie să fie și înțelept, așa cum l-a făcut dintru început Dumnezeu. Fără înțelepciune el este o piatră prețioasă afundată în mocirlă, este corabie fără cârmă și fără echipaj, care înaintează pe marea vieții necârmuită, la întâmplare.

Educația este forma cea mai înaltă în lucrarea de modelare și formare a caracterului și personalității copiilor și tinerilor. Din acest motiv educația ar trebui să fie prioritatea fundamentală a oricărei societăți care dorește progresul spiritual și bunăstarea materială a poporului.

Biserica, școala și familia trebuie să conlucreze mai mult în vederea realizării unei educații integrale, științifice și spirituale, profesionale și morale, în special pentru creșterea copiilor și a tinerilor noștri în dreapta credință, în iubire de aproapele și în sfințenie.”

Praefericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române (5 oct. 2016)

„Părinte Sfinte, păzește-i întru numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una precum și Noi una suntem“ (Ioan 17, 21).

Cuvintele Mântuitorului, expresie a experienței de iubire din *Sfânta Treime*, minunat redate de Sfântul Evanghelist Ioan, reprezintă cheia care deschide poarta comuniunii, icoana vie a iubirii milostive a lui Dumnezeu, binecuvântarea dată de Sus pentru a trăi într-o relație firească de comuniune alături de semenii, la modul general, și într-o parohie, în mod special.

A fi în *comuniune* înseamnă a mărturisi același crez, a împărtăși experiențe frumoase în comun și, în cadrul Bisericii, a te împărtăși din același cuvânt al Evangheliei, dar mai

ales, cu vrednicie, din același sfânt Potir, spre iertarea păcatelor și spre moștenirea împărăției Cerurilor.

Familia creștină fiind icoana Bisericii (*ecclesia domestica* – biserica de acasă, cum spune Sf. Ioan Gură de Aur) este *Biserica în miniatură*, căci pentru a forma o familie și, implicit Biserica, e nevoie de comuniune. Întâmplător sau nu, opusul comuniunii este dezbinarea, acest flagel al lumii moderne, cel care fragmentează familiile și, indirect, ori poate chiar direct, comunitățile, ducând deseori la ruperea legăturilor trainice dintre

oameni, la săvârșirea păcatului și la ruperea legăturii harice dintre om și Dumnezeu.

Pentru a păstra comuniunea de iubire dintre oameni, dar și între oameni și Dumnezeu, Biserica este chemată să acorde o atenție deosebită **tinerilor**, apărând inocența, sinceritatea, curajul, dorința de înnoire și toate valorile acestei vârste binecuvântate de Dumnezeu pentru cultivarea demnității umane și a unei vieți sănătoase, precum și pentru căutarea mântuirii și a vieții veșnice.

Astfel, în mod practic, este absolut necesară o lucrare pastoral-misionară a Bisericii, mai intensă și mai vastă, de îndrumare și susținere a *tinerilor*, determinate de convingerea că *toți copiii și tinerii crescuți în credință sunt prezentul și viitorul Bisericii*.

Tinerii și provocările contemporaneității

Tinerii sunt un dar dumnezeiesc pe drumul împlinirii vieții! În fața provocărilor societății actuale - *violența, consumul de droguri, alcoolismul, sexualitatea cu toate provocările ei (pornografia, dependența de sex, prostituția, traficul de persoane, abuzul sexual), lipsa de sens și izolarea în sine* - care înrobesc sufletele tinerilor, Biserica propune o relație firească cu Dumnezeu și cu semenii, bazată pe puritatea gândului și a dorinței, plinătatea dragostei, înțelepciunea de a acționa corect și completarea

personalității prin comuniunea tinerilor cu ceilalți membri ai ei.

Tinerii recurg la *droguri*, la *alcool* și la *excese sexuale*, deoarece consideră că ele reprezintă un mod de a reacționa în fața singurătății, a lipsei de respect față de sine, a sentimentului de inutilitate sau a lipsei de încredere în propria persoană. Cei mai expuși sunt și cei mai sensibili la influența semenilor lor, crezând că vor găsi prin legăturile cu camarazii lor o modalitate de a fi în siguranță. De aceea, ei au nevoie de respect, de comunicare, de afecțiune, de siguranță dar și de adevărate relații de prietenie.

Ce așteaptă tânărul de la Biserică ?

Mai întâi trebuie remarcată **atenția** cu care tinerii privesc în direcția ei, fie că o fac critic, fie că aleg să se implice în activitățile sociale inițiate de ea. Din nefericire, bruiatul mediatic major și prejudecățile provenite dintr-un trecut ateu nu prea îndepărtat, îngreunează acest dialog necesar între Biserică și tineri.

Tânărul vrea să știe care este locul lui în Biserică. De multe ori, impetuos în a-și exprima cele mai sincere sentimente și a-și oferi ajutorul prompt, se lovește de mentalitățile anchilozate ale unor membrii ai parohiei. Vrea să fie **ascultat, înțeles, ajutat**. Sunt foarte multe întrebări la care nu caută răspunsuri acolo unde ar trebui.

Sunt mulți tineri neînțeleși (sau mai bine zis neubiți), ignorați de familiile

lor, de prieteni. Se simt părăsiți într-o lume prea încordată într-o cursă în care doar cei mai buni își găsesc locul. Pentru ceilalți, mai puțin înzestrați material, părăsiți în grija unor bunici din ce în ce mai neputincioși, nu sunt prea multe opțiuni. E nevoie de sfat, de înțelepciune, de răbdare, de dragoste și, bineînțeles, de timp.

Tânărul are nevoie de **modele**.

Modele autentice care să îl ajute să ajungă un om în sensul adevărat. În deriva lumii de astăzi e foarte greu să îți găsești propriul drum și să ai acces la experiențe reale de viață. Anti-modelele contemporane creează iluzia unor vieți scrise după scenarii nerealiste. Acești idoli ai postmodernității sfârșesc de cele mai multe ori în mod tragic, sufocați de o celebritate nemeritată.

Tânărul se vrea **acceptat**, fără a simți vreo opreliște. Ar vrea mai mult zâmbet care să lumineze fețele celor prea grăbiți să-i judece viața.

Ce oferă Biserica tinerilor?

O nouă șansă. **Dragoste maternă**, pentru că așa, mulți tineri se simt cu adevărat acasă sau au început să simtă căldura dragostei adevărate pe care nu o cunoscuseră mai înainte.

Icoana reprezentând pe cei trei tineri în cuptor, ocrotiti de Înger

Răbdare, pentru că așa, timpul are un alt înțeles. Clipele devin veșnicie și oamenii minuni. Nu poți decât să te înalți într-un urcuș duhovnicesc nesfârșit, fără a mai fugi, fără grabă lipsită de sens.

Rugăciune, pentru că mulți au uitat cum este să te rogi. Vrednicul de pomenire Patriarh Justinian

Marina, spunea: „*Să ne rugăm pentru cei care nu pot, pentru cei care nu vor și pentru cei care nu s-au rugat niciodată!*”. Tinerii găsesc aici cel mai viu mod de a se ruga.

Modele, pentru că totul este verificat de experiența milenară a Bisericii și a sfinților ei, oamenii cei mai aleși din câți a cunoscut istoria.

Activități concrete care să le ofere noi posibilități, noi orizonturi, o priveliște profund umană a lumii.

Grija față de bătrâni, atenția acordată celor aflați pe patul de suferință, darul oferit dezinteresat celui lipsit. Tânărul va avea în Biserică cea mai bună ocazie de a ajuta. Va simți aici cât este de importantă prezența și dragostea lui.

Biserica oferă **relații autentice**: cu Dumnezeu, cu aproapele și cu creația. Și pentru relații e nevoie de **dialog**.

Mulți tineri s-au cunoscut în Biserică, au crescut împreună, s-au legat unii de alții și au învățat să iubească pe Dumnezeu și pe aproapele.

Duhovnicii știu să asculte, să ofere sfat bun, să intre în dialog; mai ales cei tineri, dar și cei înțelepțiți de vârstă, vor avea mereu bucuria unui interlocutor tânăr, dornic să fie ascultat.

Sunt multe **programe și activități** ale Bisericii, dedicate tinerilor. Trebuie remarcată în mod deosebit *întâlnirea Tinerilor Ortodocși* organizată anual de Patriarhia Română, de fiecare eparhie în parte și de fiecare parohie.

Conferințele organizate special pentru tineri în toate eparhiile, la care sunt invitați duhovnici renumiți, adună tineri din cele mai diferite medii, oferindu-le hrană spirituală.

Organizațiile de tineret ale Bisericii (Asociația Studenților Creștin Ortodocși din România, Liga Tineretului Creștin Ortodox, sau Nepsis, în Mitropolia Europei Occidentale și Meridionale, ș.a.), sunt deschise tuturor celor interesați.

O întreagă **literatură teologică și duhovnicească**, de cea mai bună calitate, stă la dispoziția celor interesați.

Mediul on-line, deasemenea, atât de familiar tinerilor de astăzi, are și el o bogată ofertă adresată tineretului. În ultimii ani, pentru o mai bună comunicare, pentru ca oamenii să primească o informație corectă, pentru a exista o eficientizare a comunicării în vederea unei comuniuni de gânduri și

informație, pe întreg cuprinsul Patriarhiei Române, inclusiv în diaspora, Eparhiile au creat pagini virtuale în care sunt prezentate activitățile Bisericii, știri de interes comun din viața Bisericii, dar și valori religios-morale, într-o formă atractivă, facilitând transmiterea mesajului evanghelic „*la toată lumea*“, după porunca Mântuitorului Hristos (Mat. 28, 19-20).

Așadar, Biserica este prezentă peste tot în așteptarea tânărului contemporan.

Tinerii și viața în comuniunea parohială : Liturghie, misiune, filantropie, diaconie

În centrul vieții parohiale se află Biserica, iar în centrul vieții duhovnicești este Sfânta Liturghie, cea mai importantă slujbă a Bisericii, fiindcă în cadrul ei se fundamentează relația noastră cu Dumnezeu, prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului.

Sfânta Liturghie ne ajută să-L descoperim pe Dumnezeu din mai multe perspective.

Pe de o parte, Sfânta Liturghie este un spațiu de vestire a Evangheliei, de misiune, prin intermediul căreia învățăm despre Dumnezeu. Lecturile biblice (Apostolul și Evanghelia) și predica, precum și rugăciunile, ne ajută să cunoaștem voia lui Dumnezeu și să o înțelegem, să știm cum putem face ca voia lui Dumnezeu să devină și voia noastră.

Pe de altă parte, Sfânta Liturghie este un prilej de împărtășire a iubirii față

de semeni; acest lucru devine realitate prin rugăciunile pe care le rostim sau cântăm în biserică și în care îi cerem lui Dumnezeu să reverse binecuvântarea Sa asupra întregii lumi, dar și prin acte de milostenie sau de binefacere pe care le putem lega de Sfânta Liturghie (daruri pe care le aducem în biserică pentru a fi binecuvântate și apoi împărțite celor prezenți ori celor nevoiași).

Tinerii și slujirea filantropică a Bisericii - Activitatea de voluntariat

Filantropia (exprimare a iubirii față de semeni) poate deveni diaconie (slujire a aproapelui) atunci când, în grija pentru semenii noștri, nevoile acestora devin o preocupare și o prioritate pentru noi.

În acest context, prezența tinerilor în Biserică pentru a sprijini misiunea acesteia de a ajuta la mântuirea oamenilor este un element foarte important, prin prisma viziunii pe care aceștia o au asupra lumii în care trăiesc, a capacității de înțelegere și a dorinței de a ajuta. Aici tinerii se pot dezvolta armonios, răspunzând deopotrivă dorințelor proprii de a fi de ajutor celorlalți și de a deveni ei înșiși persoane responsabile, cu experiență de viață, capabile să fie sprijin și reper pentru ceilalți.

Odată ce misiunea Bisericii se exprimă printr-o întreită datorie: *vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, celebrarea cultului divin prin Liturghie și slujirea filantropică*, aceste repere

rămân întrepătrunse, iar dintre ele, *slujirea filantropică* nu poate fi ignorată, căci nu este o simplă activitate de asistență socială împlinită prin profesioniști sau simpli angajați, ci este o slujire sacră la care sunt chemați totii membrii Bisericii.

Dezvoltarea și răspândirea diverselor forme de **voluntariat** în Biserică reprezintă pentru tânăra generație de astăzi o școală de viață care educă în spiritul solidarității, disponibilității, în vederea oferirii nu doar a ceva, ci în spiritul dăruirii de sine însuși. La anti-cultura promovată intens pe canalele de socializare și media, se impune cultura iubirii, care este disponibilă a se jertfi în favoarea aproapelui (*Luca 17, 33*).

De asemenea, în viața comunitară a parohiei, tinerii se pot dezvolta *ca ființe sociale*, răspunzând în egală măsură chemării lui Dumnezeu de a ajunge la starea de sfințenie și dorinței de progres în plan personal, din punct de vedere cultural, intelectual, social, moral.

Iată de ce, **comuniunea parohială** reprezintă pentru noi toți, inclusiv pentru tânăra generație, icoana iubirii milostive a lui Dumnezeu pentru om și pentru întreaga creație.

Redacția

** Articol inspirat din conferințele "Anului omagial al educației religioase a tineretului -2016", precum și din broșura „Tinerii în comunitatea parohială”, Colecția Misionar-Educativă, nr. 12, editată de Arhiepiscopia Târgoviștei - 2017*

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE TINERILOR

Noi ne iubim! Ce ne puteți spune despre dragoste?

Iubirea este dumnezeiască, ea stă la baza întregii existențe pentru că izvorul ființei noastre este Însuși Dumnezeu, iar *"Dumnezeu este iubire"* (I Ioan 4, 8).

Prin iubire omul a fost creat, prin iubire suntem mântuiți și sfințiți, și tot prin iubire vom dobândi Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu, pentru care am fost creați.

Viața nu-și are nici-un sens în afara iubirii semenilor noștri, prin care ne manifestăm iubirea față de Dumnezeu - Creatorul, Mântuitorul și Sfințitorul nostru.

Când iubirea nu există, de fapt, nu există nici-o recunoaștere a cauzei reale a existenței noastre, nu există nici-o deschidere reală către celelălalt și nu există nici-o intuiție a vieții de apoi - a Împărăției iubirii celei veșnice a lui Dumnezeu. Așadar, fără iubire nu există bucurie și nici viață, pentru că bucuria vieții constă în conștiința prezenței divine

Doar Dumnezeu - izvorul dragostei - poate aprinde și întreține flacăra iubirii în sufletele oamenilor care-și doresc smerit să iubească și să fie iubiți. Cine înțelege oare că maximul de iubire și fericire este să te smerești pe tine? Cele nouă fericiri rostite de Hristos sunt *"declarația de dragoste a lui Dumnezeu pentru lume."*

Iubirea care ne unește și ne unește este iubirea care ne apropie pe unii de alții și pe fiecare în parte de Dumnezeu.

Tocmai pentru că adevărata iubire implică smerenie, jertfelnicie și renunțare, oamenii (și mai ales cei tineri) tind să o minimalizeze reducându-o la trăirile lor sentimentale și trupești.

Dragostea trebuie să învingă materialitatea, orgoliile și mândria, pentru că iubirea nu are alt preț decât iubirea.

Iată cum ne încurajează în acest sens Marele Apostol Pavel, care a scris cel mai frumos și mai profund *imn despre dragoste* (în I-a sa epistolă către Corinteni, cap.13), pe care vi-l recomand:

"1. De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător.

2. Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.

3. Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește.

4. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește.

5. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul.

6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.

8. Dragostea nu cade niciodată (...)

13. Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea."

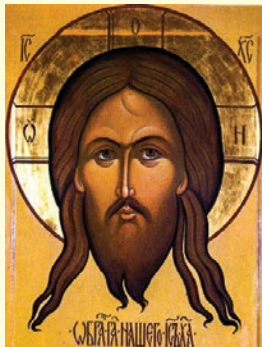
Dragi tineri, nu uitați că *"Dumnezeu este iubire și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el"*. (I Ioan 4, 16). p. Adrian

PAROLES POUR L'ÂME

Le mystère de l'autre

Quand des querelles, des inimitiés, des rapports de force se manifestent entre des personnes, l'unité ne peut être préservée que si chacun supporte les faiblesses des autres. Pour l'apôtre Paul, il vaut mieux supporter une offense qu'offenser.

et leur résurrection. Il s'identifie, en Christ, à l'«Adam total». Son moi ne l'intéresse plus. Il prend tous les hommes dans sa prière, dans son amour, sans juger ni condamner, sauf lui-même, le dernier de tous. Il est infiniment vulnérable à l'horreur du monde, aux tragédies

Archimandrite Sophrony (*De Vie et d'Esprit*)

* * *

Le pardon est lié à la compréhension de la faiblesse de l'autre et de notre propre faiblesse et du besoin que nous avons chacun de l'autre. Pourquoi ne pas pardonner à l'autre quand, moi-même, je me sens plein de péchés ? Quel homme peut dire qu'il a fait tout ce qu'il pouvait faire pour les autres ?

P. Dumitru Staniloae (*Ose comprendre que Je t'aime*)

* * *

Le mystère de la résurrection

L'homme sanctifié n'est plus un séparé. Et c'est dans la mesure où il comprend activement qu'il n'est plus séparé de rien, de personne, c'est dans cette mesure seulement qu'il se sanctifie. Il porte en lui l'humanité, tous les hommes, dans leur passion

toujours renouvelées de l'histoire, mais broyé avec le Christ, il ressuscite avec Lui, avec tous, et il sait que la résurrection a le dernier mot. Plus profond que l'horreur, il y a la joie.

Olivier Clément, *Sources*

* * *

En mourant à Lui-même sur la Croix, le Christ a tué la mort. C'est pourquoi toute expérience du pardon s'identifie à des degrés divers avec une expérience de la résurrection. La sensation spirituelle de la liaison avec le Christ est une expérience de notre communion avec le Christ ressuscité, par laquelle nous avons un avant-goût de la résurrection. Quand je pardonne à l'autre, quand je suis pardonné, j'avance vers la résurrection

P. Dumitru Staniloae (*Ose comprendre que Je t'aime*)

'L'AMOUR EST LE ROYAUME' *Le mystère de l'autre, Avant-propos*, Ed. APOSTOLIA (Memento - 7), MOREOM, Paris, 2016

CENTENARUL MARII UNIRI

CONTRIBUȚIA BISERICII NOASTRE STRĂMOȘEȘTI LA REALIZAREA MARII UNIRI DE LA 1918

Realizarea marilor idealuri ale unității și demnității naționale ale românilor, cum a fost și Marea Unire de la 1918, au fost posibile și prin contribuția deosebită a Bisericii Ortodoxe Române, care a fost mereu împreună cu poporul prin toate eforturile ei de *cultivare a conștiinței naționale și de afirmare a dorinței de unitate și independență națională*.

După ce marele vis al unirii a fost realizat pentru o perioadă de către Mihai Voievod Viteazul, Biserica Ortodoxă Română a menținut viu acest sentiment al unității tuturor românilor într-un singur stat, nostalgia unirii cu frații de peste Carpați fiind foarte puternică.

Cultul bisericesc în limba română – factor important al unității de neam și de credință

Singurul ideal valabil pentru orice popor este împlinirea Evangheliei. Simion Mehedinți (uitatul nostru dascăl de românism) spunea că: ”atât valorează un popor cât înțelege și împlinește din Evanghelie”. Pe vremea când nu aveam constituție și nu aveam drepturi naționale, când ni se interzicea să fim națiune sau când eram umiliți pentru că suntem națiune,

singura constituție valabilă, singura ”Magna Carta” a libertății noastre era **Sfânta Scriptură**. Iar în ea spune că ”*Dragostea (dintre frați n.n.) nu cade niciodată*” (1. Cor. 13,8).

România este întreagă pentru că între Transilvania, Moldova și Țara Românească articulațiile, prin trecătorile munților, le-au făcut morții noștri cei mai sfinți, către locurile de Liturghie, de aceea ei sunt considerați și venerați, pe drept cuvânt, ca fundament al unității noastre naționale.

Implicarea Ortodoxiei românești în realizarea Marii Uniri este evidentă, în primul rând prin **tipărirea de carte**, care a circulat în toate provinciile românești. Orașul Târgoviște - Cetate a tiparului vechi românesc - reprezintă locul unde s-a tipărit **primul Liturghier ortodox din lume**, în anul **1508**, de către **Ieromonahul Macarie**, după care au urmat multe alte cărți.

Amintim, de asemenea, și de rolul important al lui Dimitrie Liubavici, Matei Voievod Basarab, Sfântul Voievod Martir Antim Ivireanul și, nu în ultimul rând, **Diaconul Coresi**, în tipărirea de carte. Acesta din urmă a contribuit decisiv la *introducerea limbii române în cultul Bisericii noastre și la răspândirea tipăriturilor românești*

în teritoriile locuite de strămoșii noștri, iar prin larga circulație a cărților sale tipărite, care utilizau limba română din Muntenia și din sudul Transilvaniei, este unul din *primii cititori ai limbii române literare*.

Diaconul Coresi a realizat acea *unitate spirituală, de limbă și cultură, care a anticipat unitatea* simbolică realizată, pentru scurt timp, de către Voievodul martir Mihai Viteazul și înfăptuită, parțial, prin Unirea Principatelor Române, la 24 ianuarie 1859 și, în totalitate, prin Marea Unire de la 1 decembrie 1918.

De asemenea, nu trebuie uitat că **primele școli au apărut în tinda bisericilor și a mănăstirilor noastre**. Prin educație, cult și cultură, Biserica strămoșească a contribuit decisiv la aprofundarea idealului unirii tuturor românilor într-o singură țară.

Fiorul sacru al iubirii dintre frații răspândiți de o parte și de alta a Carpaților

Trebuie menționat că Marea Unire a românilor de la 1918 nu a început la 1 decembrie. De ce? Pentru că tot procesul de a gândi că suntem un popor, că suntem o limbă, un neam și o credință este mult mai vechi decât 1 dec. 1918. Pentru că feciorii Ardealului morți pe câmpiile Galiției și ale Italiei s-au dus cu gândul că poate moartea lor stinge frontul și-i apropie de casă. Pentru că mii de români, înaintea ispitei de a-și ucide frații pe culmile Carpaților

au dezertat și s-au lăsat uciși decât să-șiucidă pe frații lor români. Pentru că au fost sute de sate românești care s-au golit de tați și de feciori în încercarea disperată de a acorda României credit să aibă și Transilvania în corpul ei.

Transilvania a vrut să fie România, nu a cerșit să fie România. Actul de la 1 dec. nu este o stare de milogeală a unei unități cu țara, ci este darul Transilvaniei pentru România. Când s-au strâns la 1 dec. 1918 la Alba-Iulia ardelenii nu s-au rugat în genunchi ca să se unească cu țara, ci s-au pus în genunchi pentru ca Cerul să sprijine unitatea aceea atât cât ține veșnicia poporului român.

Nu congresele au fost cele care ne-au ajutat (ele au greșit granițele, uneori și cu câte 24-25 de sate, și cine cunoaște istoria știe că suntem văduviți de o bucată mică de pământ și nu numai). În esență era o iubire care-i urnea pe români unii către ceilalți. Acea iubire, născută în casele de la țară, în câmpiile libere ale Mureșului, pe văile pline de har care unește Transilvania de Țările Române, în casele de oameni care încercau să-și trimită copiii la carte românească, a devenit ca o pânză freatică din care izvorăște până astăzi demnitatea noastră națională.

Ardealul este un semn că iubirea care există între frați trebuie să se urnească pentru a deveni unificatoare și salvatoare.

Așadar, unirea s-a realizat mulțumită acestui fior sacru de iubire

Regele Ferdinand I
Întregitorul României

Blazonul României reîntregite

Nicolae Bălan,
Mitropolitul Ardealului

dintre frații aflați de o parte și de alta a Carpaților, pentru care unii au plătit realmente cu viața.

Jertfelnicia clericilor ortodocși ardeleni stă la baza Marii Uniri de la 1 dec. 1918

De-a lungul timpului, numeroși clerici ortodocși ardeleni, militanți pentru unirea Ardealului cu România, au suferit prigoana sau închisoarea din partea autorităților timpului. Aceștia au ținut aprinsă flacăra românismului în conștiințele enoriașilor lor, sacrificând timp, energie, bani și, uneori, chiar și libertatea, pentru acest mare ideal național românesc.

Pentru că au dat apă armatei române au fost preoți spânzurați și li s-au tăiat mâinile; alții au fost arestați din timpul Liturghiei și au fost deportați, cu soții și copii, în pușcăriile maghiare. Unitatea poporului român stă pe mult mai mult sânge și pe mult mai puțină cerneală decât pare.

Preoți ortodocși români au murit pentru că au vrut să se unească

cu frații lor și – din păcate – astăzi nu sunt pomeniți nicăieri. Noroc cu tatăl poetului și dramaturgului Radu Stanca, părintele Sebastian Stanca, care a publicat o carte pe această temă, *Contribuția preoțimii române din Ardeal la războiul pentru întregirea neamului (1916-1918)*, Ed. Argonaut/Ed. Episcopiei Devei și Hunedoarei, 2015.

În perioada evenimentelor care au premers Marea Unire, slujitorii Bisericii s-au aflat în primele rânduri ale luptei pentru unitate și aici amintim doar pe Nicolae Bălan (viitor mitropolit de la Sibiu), Silviu Dragomir de la Sibiu sau episcopul Miron Cristea al Caransebeșului (viitor patriarh), protopopul Andrei Ghidiu, teologul Petre Barbu, secretarul eparhial Cornel Corneanu, tot de la Caransebeș.

La *Marea Adunare Națională de la Alba Iulia*, care a decis Unirea cu România, de la 1 decembrie 1918, au fost prezenți delegați ai episcopilor și protopopiatelor ortodoxe românești, câte un reprezentant al fiecărui Institut

Teologic și câte doi ai studenților teologi, alături de numeroși preoți și învățători ai școlilor confesionale.

Credința unitară pe tot pământul locuit de români, voința hotărâtă, curajul înțelept și fidelitatea față de Evanghelia Mântuitorului Iisus Hristos au fost *pilonii pe care acest neam s-a sprijinit mereu* și fără de care nimic nu ar fi putut să se realizeze.

Biserica Ortodoxă Română la Centenarul Marii Uniri

România Mare unită, pe care o celebrăm anul acesta, este, mai întâi de toate, o stare de spirit, dată de acea credință puternică în valorile și viitorul acestui neam, dar și de conștiința că fiecare dintre noi avem de oferit țării noastre fidelitate, disponibilitate și angajament statornic în activitatea noastră cotidiană.

Anul trecut (2017) au fost comemorați ostașii români care au luptat eroic la Mărăști, Mărășești și Oituz, la împlinirea a 100 de ani de la Marele Război din 1917. Întrucât pe jertfele acestora s-a înfăptuit Marea Unire din 1918, au fost săvârșite slujbe de pomenire la mormintele și monumentele lor din diferite localități ale țării.

Eroii jertfelnici din 1917, împreună cu cei care s-au jertfit pe alte câmpuri de luptă, în lagăre și în închisori, pentru libertatea, unitatea și demnitatea poporului român, ne cheamă la o cinstire solemnă și unitară a lor, la un

monument al eroilor români din toate timpurile, în care să se exprime prin rugăciune și recunoștință comuniunea între toate generațiile.

Acest monument este *Catedrala Mântuirii Neamului* sau *Catedrala Națională*, care are ca hram principal *Înălțarea Domnului și Ziua Eroilor*, ctitorie care unește iubirea de Dumnezeu a unui popor dreptcredincios și jertfelnic, mult încercat în istorie, cu recunoștința pe care o datorăm veșnic Eroilor Neamului.

Prin milostivirea lui Dumnezeu și cu ajutorul Maicii Domnului, în ziua de 30 noiembrie 2018, la sărbătoarea *Sfântului Apostol Andrei, Ocrotitorul României*, va fi sfințită Catedrala Națională, aceasta fiind o necesitate liturgică practică și un simbol al spiritualității românești.

Împlinirea acestui ideal, exprimat încă din anii 1877-1878, după Războiul de Independență, de Mihai Eminescu și Ion Slavici, ne ajută să înțelegem că *respectarea, cultivarea și promovarea valorilor spiritualității și identității naționale sunt datorii permanente ale tuturor românilor*, pentru că **reperle identitare ale unui popor sunt componente fundamentale ale demnității sale în dialog cu alte popoare ale lumii.**

Dumnezeu să ocrotească poporul român de pretutindeni și să binecuvânteze ROMÂNIA !

Redacția

Avem o țară

Radu Gyr

*Avem o țară unde au stăpânit odată
Vitejii daci, bărbați nemuritori.
Și unde stau de veacuri laolaltă,
Izvoare, văi și munți cu fruntea-n zări.*

*Avem troițe sfinte, altare și icoane
Și candelii ard cu mii de pâlpâiri;
Avem atâtea lacrimi și prigoane
Că ne e plin, pământul de martiri.*

*Avem la Putna sfânt și viu cu duhul
Pe cel ce-a stat ortodoxiei scut;
Și azi de-l vom chema să-nfrângă Apusul,
Va răsturna cinci veacuri de pământ.*

*Avem pe Brâncoveanu pildă tare,
Căci pruncii lui sub sabie-au căzut;
Ca să păzească fără de schimbare
Credința dreaptă-n care s-au născut.*

*Avem Ardealul sfânt, pământul răstignirii,
Cu tunuri sfârtecat de cel viclean;
Avem Ierarhii sfinți, pe Iancu și martirii,
Pe Horea tras pe roată pentru neam.*

*Azi iarăși te-au suit vrăjmașii tăi pe cruce,
Ardeal cu trei culori împodobit;
Scriind deasupra vina ta cu sânge,
Acea că, ortodoxia ai iubit.*

*Avem un rai de sfinți
În temniți dați la moarte
Și aruncați în groapă neștiuți;
Dar astăzi dând pământul la o parte
Ies moaște sfinte-n zeghe grea de deținuți.*

*E jertfa lor de veacuri mărturia
Ce strigă din morminte pân' la noi:
Să apărăm cu râvnă Ortodoxia
Și-acest pământ, de sfinți și de eroi!*

✠ L'ORTHODOXIE VAUDOISE ✠

Vers une reconnaissance de l'Eglise Orthodoxe dans le Canton de Vaud

En Suisse, les relations entre l'Etat et les communautés religieuses sont du domaine des Cantons et, à un degré moindre, des communes. Dans le Canton de Vaud, ces relations ont connu des changements importants suite à l'entrée en vigueur de la nouvelle Constitution vaudoise (14 avril 2003) statuant, notamment, en matière de reconnaissance et de subventionnement des Eglises et communautés religieuses. Dans la Constitution Vaudoise, deux Eglises sont reconnues de droit public (art. 170) : l'Eglise Evangélique Réformée Vaudoise et l'Eglise catholique romaine à qui « l'Etat et les communes doivent assurer les moyens nécessaires à l'accomplissement de leur mission au service de tous dans le Canton ». La communauté israélite est aussi reconnue d'intérêt publique mais sans prétendre avoir le même statut que les deux Eglises majoritaires : cette reconnaissance ouvre la voie à un même statut à d'autres communautés religieuses établies dans le Canton (Art. 171). Dans l'article 172, il est précisé que : « 1. Chaque Eglise ou communauté reconnue fait l'objet d'une loi qui lui est propre ; 2. Les Eglises et communautés reconnues jouissent de l'indépendance spirituelle et s'organisent librement dans le respect de l'ordre juridique et de la paix confessionnelle ; 3 La reconnaissance est liée notamment au respect des principes démocratiques et à la transparence financière ».

Dans la Loi adoptée le 9 janvier 2007 et dans le Règlement d'Application de la Loi, il est précisé les conditions, la procédure et les effets d'une reconnaissance et les

relations entre l'Etat et la communauté reconnue (art.1). Dans l'article 3 de la loi est reconnue l'autonomie des communautés par rapport à l'Etat et aux communes : « *Eles s'organisent et gèrent leurs ressources et leurs biens librement ; elles édictent les règles nécessaires à leur organisation et à l'accomplissement de leurs tâches* ». Cet article est essentiel ; il ne place pas les communautés sous la dépendance de l'Etat contrairement à ce qui a pu être craint à un moment donné des négociations.

Pour être au bénéfice d'une reconnaissance, une communauté doit reconnaître « *les caractères contraignants de l'ordre juridique suisse, en particulier les droits constitutionnels, en matière de religion et de croyance ainsi que le droit international ayant trait aux droits de l'homme et aux libertés fondamentales, droit qui instaure l'interdiction de toute forme de discrimination, en particulier entre les femmes et les hommes dans la société* » (art. 5) ; elle doit respecter les droits constitutionnels de ses membres, « en particulier la liberté de conscience et de croyance » (art. 6) ; elles s'abstiennent de rabaisser et de dénigrer les autres croyances (art. 7) ; elles s'abstiennent de tout prosélitisme (Art. 7) et respecte les principes démocratiques, les membres de la communauté peuvent se prononcer sur son fonctionnement (Art. 8) ; les comptes de la communauté sont tenus conformément aux dispositions sur la comptabilité commerciale du Code des Obligations (Art. 9). Les Eglises et Communautés orthodoxes respectent ces aspects. Pour l'Eglise

*Asamblée des Evêques Orthodoxes de Suisse,
Chambésy/Ge, le 23. 01. 2018*

Orthodoxe, il n'y a pas de problèmes. Par la demande de reconnaissance, la communauté religieuse s'engage à respecter le système des droits et valeurs mis en place par le peuple vaudois à travers sa Constitution et ses lois.

Par la demande de reconnaissance, une Eglise est reconnue dans ses prérogatives et son fonctionnement. D'une certaine façon, il s'agit pour l'Eglise d'un ancrage dans la société civile vaudoise : respect de l'ordre juridique suisse, respect des droits individuels constitutionnels (par exemple, liberté de quitter une communauté religieuse), respect de la paix confessionnelle, respect des principes démocratiques et respect de la transparence financière (Art. 5 du Règlement d'application de la Loi).

Ceci est exprimé dans l'Article 14 al. 2 du Règlement d'application de la loi précisant que toute demande de reconnaissance est matérialisée par la signature au moment du dépôt par une déclaration liminaire précisant le respect du principe de liberté religieuse.

En regard de ces contraintes, l'Etat s'engage à entretenir des liens réguliers et suivis avec la communauté reconnue ; à la consulter sur les questions qui la

concernent ; à accorder le droit d'exercer l'aumônerie dans les établissements sanitaires et pénitentiaires en faveur des personnes qui le demandent, service assuré actuellement par l'Eglise Réformée et l'Eglise Catholique dans le cadre des missions communes financées par l'Etat ; à donner l'accès au contrôle des habitants des communes pour ce qui concerne l'appartenance des personnes membres de la communauté sous réserve de l'acceptation par les intéressés.

Ceci n'entraîne cependant pas automatiquement un financement par l'Etat d'activités comme c'est le cas pour les deux Eglises reconnues. Les relations financières avec l'Etat seront réglées par des prestations en rapport avec les services rendus à la collectivité vaudoise.

L'état de la situation : à la suite d'une réunion présidée par la Conseillère d'Etat Béatrice Métraux, le Conseil Orthodoxe Vaudois a décidé d'entrée en matière et de créer une Association des Communautés Orthodoxes du Canton de Vaud (ACOV) pour entamer et conduire sous la responsabilité du Conseil Orthodoxe Vaudois les négociations avec l'Etat (il est prévu que ces négociations doivent s'étaler en principe sur cinq années). La bénédiction des Evêques membres de l'Assemblée Suisse des Evêques Orthodoxe était nécessaire ; nous l'avons demandée et obtenue à la suite de sa réunion du 23 janvier 2018.

Des aménagements des statuts de l'ACOV seront faits sous la responsabilité de Monseigneur Joseph, Métropolite de l'Eglise Orthodoxe Romaine de l'Europe Occidentale et Méridionale. Nous sommes donc prêt à entamer cette nouvelle phase dans la reconnaissance de l'Eglise Orthodoxe par le Canton de Vaud.

Jean Louis Chanceler

VĂ AȘTEPTĂM PE NOUA PAGINĂ DE FACEBOOK A PAROHIEI !

Un grup de tineri inimoși din parohiile Geneva (Gd-Lancy) și Lausanne au creat câte o pagină de facebook pentru fiecare din cele două parohii.

Informațiile postate - programul slujbelor, articole și div. anunțuri - sunt preluate din Scrisorile pastorale (trimestriale), din publicația parohială CREDINȚA (semestrială), din predicile sau articolele pr. paroh Adrian Diaconu.

Pentru GENEVA:

Numele paginii: **Biserica Ortodoxă Română Geneva « Parohia Sfântul Ioan Botezătorul »**

Link-ul paginii: www.facebook.com/bisericaortodoxageneva

Administratori: Alexandrina Dubaille +41767969628 și Simona Mazilu +33675892210.

Pentru LAUSANNE:

Numele paginii: **Biserica Ortodoxă Română Lausanne « Parohia Tuturor Sfinților Români »**

Link-ul paginii: www.facebook.com/bisericaortodoxalausanne

Administrator: Cătălin Grăjdieru +41786675747.

SITE-UL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE / ELVEȚIA

(parohiile Geneva și Lausanne) : www.biserica.ch

Administratori: Răzvan Mazilu +41765608876 și Florentin Bujor +41762396324

„Bindecuvântează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale !”

Contul poștal al Parohiei din Geneva (Grand-Lancy): 17-355499-7 ;

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7/CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse « St-Jean-Baptiste » de Genève.

Contul de întreținere al Parohiei Lausanne: 15715.34 ;

IBAN : CH158041 4000001571534/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

Contul de construcție a noii biserici românești din Lausanne: 15715.60 ;

IBAN : CH898041 4000001571560/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

IMAGINI DE LA DIVERSE ACTIVITĂȚI PAROHIALE - DEC. 2017

Concert de colinde la bisericile din Geneva (Gd-Lancy) și Lausanne susținut de Ansamblul de copii "Noișele", din Bogdănești/SV, 15-16 dec. 2017

Imagini de la slujba duminicală din biserica din Geneva (Gd-Lancy), în prezența ES DI Ambasador Vlad Vasiliu, 17 dec. 2017

Slujba Sf. Maslu la bis. Lausanne, 15 dec. 2017

Mitropolitul Iosif la depunerea coroanei de flori a Parohiei ort. române din Lausanne pentru funeraliile MS Regelui Mihai, Ls. 11 dec. 2017

Mulțumiri!

Mulțumim celor ce au contribuit și celor ce vor contribui, în contul parohiei, pentru editarea celor două numere anuale ale publicației CREDINȚA.

Contribuțiile Dvs. sunt singura sursă de venit cu care putem asigura în continuare editarea revistei noastre parohiale, la Paști și la Crăciun; în acest scop avem nevoie de aprox. CHF 2'000.- pentru fiecare număr (incl. expediția).

*Nă rugăm lui Dumnezeu ca Lumina Învierii Domnului
să vă însoțească pe tot parcursul vieții
și să vă binecuvânteze cu netrecătoare bucurii.
Hristos a înviat !*

Redacția